

En bid af fortiden i arresthuset i Aalborg – i daglig tale ”Kong Hans”.

Jeg startede i arresthuset i Aalborg i 1972 efter 3 lærerige år i Stats –og Ungdomsfængslet i Nyborg. På det tidspunkt var det muligt at blive ”set an” om man var egnet som arresthusansat, så nogle måneders udstationering gik forud, inden jeg blev godkendt til forflyttelse til arresthuset.

Arrestforvareren i Aalborg var Verner Birkeholm og jeg blev hurtigt bevidst om, at jeg havde fået en chef med visionære tanker om, hvordan der kunne laves fængsel til gavn for især de unge indsatte.

Kort tid efter jeg var ankommet, blev der indsat et par unge knægte, kun 16 - 17 år gamle. De blev efterfølgende idømt relative strenge straffe for vold. Birkeholm var af den overbevisning, at de ville have bedre af at afsone i arresthuset, end i et statsfængsel. Jeg ved ikke om Birkeholm fik en aftale i stand med direktoratet, men de unge kom i hvert fald til at afsone i arresthuset i Aalborg, hvor vi var to ret nye betjente, der hver fik en af de unge som vores ansvarsområde, med henblik at følge dem igennem afsoningsperioden og så følge dem med ud efter løsladelsen, som tilsynsførende i prøvetiden under deres prøveløsladelse.

Den unge jeg fik ansvaret for og som jeg fulgte i to år (det sidste år på frivillig basis, idet han havde bedt mig om at fortsætte efter det første år). Tilsynsperioden var ikke uproblematisk og han kom jævnligt galt af sted. Hjemmet kunne ikke støtte ham. Faderen var professionel arbejdsløs og moderen ”sort” dagplejemor. Familien prioriterede også anderledes end jeg havde været vant til. Der var næsten ingen møbler, men et kæmpe TV og et flere hundrede liters akvarium samt 8 kasser øl i entreen. Den unge mand havde en kæreste på 16 år som også var under tilsyn. Kort tid efter løsladelsen måtte vi en tur på mødrehjælpen, da hun var gravid, derefter ud på boligmarkedet. Forholdet gik forbi inden de fik en bolig og hun forsvandt ud af mit tilsynsområde. Efterfølgende var han blandet ind i noget værtshusslagsmål med hærværk. Først skulle det redes ud med politiet og så med forsikrings-selskabet. Politiet lod sagen falde efter jeg havde lovet at det ikke ville gentage sig. Det var sværere med forsikrings-selskabet, som stod stejlt på at han skulle betale. Jeg forklarede dem, at han var i stand til at afdrage med kr. 5,- om måneden, så kunne de selv regne ud hvornår de fik de sidste penge. Derefter opgav de.

Det var lykkedes at få ham i gang på EFG under disse lidt tumultagtige hverdage og han fuldførte også basisåret. Herefter skulle der skaffes en praktik/læreplads og det var straks noget vanskeligere. Med gode forbindelser til den frie forsyrg lykkedes det at få ham i lære som automekaniker. Han holdt forbindelsen til mig indtil han var færdig med uddannelsen.

Nu er det ikke til at vide, hvordan det ellers var gået, hvis han var blevet sendt til afsoning i et statsfængsel.

Den begåede kriminalitet var sammen med to andre. Den i starten nævnte anden unge mand, som også blev fulgt i afsoning og prøvetid, samt ham jeg havde, recidiverede mig bekendt ikke igen.

Værre stod det til med den tredje, som var en pige under den kriminelle lavalder. Hun kom på forskellige socialpædagogiske opholdssteder, blev misbruger og har fulgt mig stort set igennem hele min ansættelse i arresthusene Aalborg og Randers, men det er en helt anden historie.

Jeg er af den opfattelse at hvis flere af Birkeholms ideer var blevet ført ud i livet, havde flere unge måske fået en ekstra chance.

Birkeholm besøgte et utal af skoler, foreninger, loger og hvem der ellers ønskede at høre om kriminalforsorgen. Og han lagde ikke fingrene imellem, når der var arbejdsgivere tilstede. De blev direkte spurgt om, hvornår de sidst havde ansat en ung der havde problemer.

Jeg "arvede" hans lysbilledforedrag da han holdt.

Ove Nielsen

Fhv.